

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Рақами Понздаҳ

Войи дуҷум — Қисми дуҷум

Jeff Pippenger

2026-06-11

Хоҳар Уайт чандин бор баён мекунад, ки порчаи Ишаъё, ки Исо дар куништ дар Носира хонд, на танҳо кори Ёро эълон менамуд, балки кори моро низ тимсолан нишон медод. Иҷрои комили он кори тадҳиншуда ба воситаи онҳое ба анҷом мерасад, ки байрақи яксаду чилу чор ҳазорро ташкил медиҳанд.

Рӯҳи Худованд Парвардигор бар ман аст; зеро ки Парвардигор маро тадҳин кардааст, то ба фурӯтанон башорати нек расонам; Ё маро фиристодааст, то дилшикастагонро шифо бахшам, ба асирон озодиро эълон намоям, ва ба бастагонашон кушодашавии зиндонро; То соли мақбули Парвардигор ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон намоям; то ҳамаи мотамдоронро тасалли диҳам; То барои мотамдорони Сион муқаррар намоям, ки ба онҳо ба ивази хокистар ҷамол бахшам, рағғани шодӣ ба ивази мотам, либоси ҷамд ба ивази рӯҳи хастагӣ; то онҳо дарахтони адолат, ниҳоли Парвардигор хонда шаванд, то ки Ё ҷалол ёбад. Ва онҳо харобаҳои қадимро бино хоҳанд кард, вайронҳои пешинаро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои валангор, вайронҳои наслҳои бисёрро таъмир хоҳанд кард. Ва бегонагон истода, рамаҳои шуморо хоҳанд ҷаронид, ва писарони аҷнабиён шудгорчиён ва тоқпарварони шумо хоҳанд буд. Аммо шумо қоҳинони Парвардигор хонда хоҳед шуд; одамон шуморо хизматгузaronи Худои мо хоҳанд номид; шумо сарвати халқоро хоҳед хӯрд, ва ба ҷалоли онҳо хоҳед болид. Ба ивази нанги худ шумо дучанд хоҳед дошт; ва ба ивази расвой онҳо аз насибаи худ шод хоҳанд шуд; бинобар ин, дар замини худ дучандро соҳиб хоҳанд шуд; шодии абадӣ барои онҳо хоҳад буд. Ишаъё 61:1–7.

Дар мақолаи қаблӣ мо ба муайян кардани «соат, моҳ, рӯз ва сол», ки пешгӯии замони сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯзро ташкил медод, оғоз кардем. Вақт дигар нест; бинобар ин, ин чор ифодаи вақт бояд ба таври рамзӣ дар айёми охир татбиқ карда шаванд, вақте ки хусусиятҳои пешгӯёнаи войи яқум ва дуҷум дар войи сеҷум тақрор мешаванд. «Сол» ҳамон «соли мақбули Худованд» аст, ва он ҳамчунин «рӯзи интиқоми Худои мо» мебошад.

«рӯз» — «рӯзи мусибат» аст, рӯзе барои ҷазо ва интиқом, чунон ки Мусо баён кардааст.

Ба Ман тааллуқ дорад интиқом ва подош; пойи онҳо дар вақти муқарраршуда лағжиш хоҳад кард; зеро рӯзи ҳалокати онҳо наздик аст, ва он чи бар онҳо хоҳад омад, мешитобад. Тақрори Шариат 32:35.

Дар китоби Ишаъё он «соли мақбул» ва «рӯзи интиқом» аст, ва рӯзи интиқом ҳамон «рӯзи мусибат»-и Мусо мебошад, ки дар он пой Лаодикия лағжида меравад, ҳангоме ки онҳо ҷазо ва интиқомро дарёфт мекунанд. Соати зилзилаи бузург, рӯзи мусибат, соли мақбул ва моҳи

якум ҳама бо қонуни якшанбе мутобикат мекунад. Калимаи «моҳ» дар Юил калимаи иловашуда аст, аммо ин калимаи иловашуда дуруст аст. Тарҷумонҳо калимаи «моҳ»-ро мувофиқи он ҳақиқат илова кардаанд, ки борони охир дар моҳи якум омад.

سپ, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ намоед; зеро ки ӯ ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро фуруд хоҳад овард, яъне борони аввал ва борони охирро дар моҳи аввал. Юил 2:23.

Калимаи «month» тафсир аст, на қисми матни аслии илҳомбахш. Дар ибронӣ танҳо гуфта мешавад, ки боронҳо «дар аввал» ё «монанди аввал» хоҳанд омад, яъне Худо боронҳоро дар мавсими дурусти онҳо, ҳамон тавре ки дар замонҳои пешин буд, барқарор хоҳад кард. Хоҳар Уайт борҳо ҳаракати миллерино аз солҳои 1840 то 1844 бо Панतिकост мутобик месозад, то борони охирро дар айёми охир тасвир намояд. Борони охир «монанди аввал» меояд, ки он Панतिकост буд, ва Хоҳар Уайт онро борҳо бо қонуни якшанбе мутобик месозад.

«Фариштае, ки дар эълони паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар гардонад. Дар ин ҷо коре пешгӯӣ шудааст, ки дорони фарогирии умумиҷаҳонӣ ва қудрати бесобиқа аст. Ҳаракати адвентии солҳои 1840–44 зухури пурҷалоли қудрати Худо буд; паёми фариштаи аввал ба ҳар истгоҳи миссионерӣ дар ҷаҳон расонда шуд, ва дар баъзе кишварҳо бузургтарин бедории динӣ ба вучуд омад, ки аз замони Ислоҳоти асри шонздаҳум то он вақт дар ягон сарзамин дида нашуда буд; аммо ҳамаи инҳоро ҳаракати пуриқтидор зери оғоҳии охири фариштаи сеюм болотар хоҳад гузашт.»

Ин кор монанди кори Рӯзи Панतिकост хоҳад буд. Чунон ки «борони аввал» дар рехтани Рӯҳулқудс дар оғози башорати Инчил дода шуд, то сабзиши тухми гаронбаҳоро ба вучуд оварад, ҳамон тавр «борони охир» дар анҷоми он барои расидани ҳосил дода хоҳад шуд. «Пас хоҳем донист, агар барои шинохтани Худованд пайравона равам: зухури ӯ мисли субҳ муҳайёст; ва ӯ назди мо мисли борон хоҳад омад, мисли борони охир ва борони аввал бар замин.» Ҳушаъ 6:3. «Пас, эй фарзандони Сион, шод бошед ва дар Худованд Худои худ хурсандӣ намоед, зеро ки ӯ ба шумо борони аввалро ба андоза додааст, ва барои шумо боронро нозил хоҳад кард, борони аввал ва борони охирро.» Юил 2:23. «Дар рӯзҳои охир, мегӯяд Худо, аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар хоҳам рехт.» «Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ номи Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.» Аъмол 2:17, 21.

«Кори бузурги Инчил набояд бо зухури камтари қудрати Худо аз он чи оғози онро нишонгузорӣ кард, ба поён расад. Нубувватҳое, ки дар рехта шудани борони аввал дар оғози Инчил ба амал омаданд, боз дар борони охир, ҳангоми анҷоми он, ба амал хоҳанд омад. Инҳоянд “замонҳои тароваткунанда”, ки ҳавворӣ Петрус ба онҳо назар дошт, вақте гуфт: “Пас тавба кунед ва рӯҷӯ намоед, то гуноҳҳои шумо маҳв гарданд, ҳангоме ки замонҳои тароваткунанда аз ҳузури Худованд фаро расанд; ва ӯ Исоро хоҳад фиристонд.” Аъмол 3:19, 20.» Муборизаи Бузург, 611.

Панतिकост «кушодашавӣ» ё «оғоз»-и кори Инчил буд, ва борони охир дар «анҷом» — «поён»-и он аст. Аввалин охирино намоёндагӣ мекунад. Моҳи аввал рехта шудани Рӯҳи

Муқаддасро дар замони қонуни якшанбе муайян месозад.

“Ҳеч яке аз мо ҳеч гоҳ мӯҳри Худоро дарёфт нахоҳад кард, то даме ки дар хислати мо як доғ ё як олоиш мавҷуд бошад. Ба мо вогузор шудааст, ки нуқсонҳои хислати худро ислоҳ намоем, маъбади ҷонро аз ҳар гуна палидӣ пок созем. Он гоҳ борони охири бар мо хоҳад борид, ҷунон ки борони аввалин бар шогирдон дар Рӯзи Пантикост борид. ...

«Эй бародарон, шумо дар кори бузурги тайёри чӣ кор карда истодаед? Онҳое ки бо ҷаҳон муттаҳид мешаванд, қолаби дунявиро қабул мекунанд ва барои нишонаи ҳайвон тайёр мешаванд. Онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро дар ҳузури Худо фурӯтан месозанд ва ҷонҳои худро бо итоат ба ростӣ пок мегардонанд, инҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва барои мӯҳри Худо бар пешониҳояшон тайёр мешаванд. Вақте ки фармон содир гардад ва тамға зада шавад, хислати онҳо то абад пок ва беайб боқӣ хоҳад монд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 214, 216.

«Моҳ»-и аввал қонуни якшанбе аст, «соат»-и заминларзаи бузург қонуни якшанбе аст, «рӯз»-и мусибат, мукофот ва интиқом қонуни якшанбе аст, ва «сол»-и мақбул қонуни якшанбе аст. Яксаду панҷоҳ соли нубуввати войи аввал дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, ки дар он ҷо сесаду наваду як солу понздаҳ рӯз оғоз меёбад.

Ба фариштаи шашуме, ки карнай дошт, мегуфт: «Он чор фариштаро, ки бар дарёи бузурги Фурот баста шудаанд, раҳо кун». Ва он чор фаришта, ки барои як соат, ва як рӯз, ва як моҳ, ва як сол омода шуда буданд, то сеяки одамонро бидушанд, раҳо карда шуданд. Ваҳй 9:14, 15.

«Ҷаҳор фариштае», ки «дар дарёи бузурги Фурот баста шуда буданд», дар соати қонуни якшанбе «раҳо карда мешаванд». Онҳо ба таври нубувватӣ «омода карда шудаанд» барои соат, рӯз, моҳ ва соли войи дуюм, то сеяки одамонро бидушанд. Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дар вақти қонуни якшанбе кушта мешавад, ва Иёлотӣ Муттаҳида як сеюми он иттиҳоди сегонаест, ки дар вақти қонуни якшанбе барқарор мегардад. Войи дуюм дар войи сеюм такрор мешавад, ҳамон тавре ки фариштаи дуюм дар фариштаи сеюм такрор мешавад.

Он чор бодҳо дар 9/11 сар дода шуданд, ки оғози мӯҳргузории яксаду чихилу чор ҳазорро нишон медод, ва ғавран баъд аз он боз нигоҳ дошта шуданд. Вақте ки онҳое, ки дар Ишаъё шасту як тасвир шудаанд ва мотам мегиранд, тасаллӣ меёбанд, онҳо бо рехтани пурраи Тасаллидиҳанда дар вақти қонуни якшанбе тасаллӣ меёбанд, ки он ҳамчунин «соат»-и заминларзаи бузург аст. Онҳое ки дар соли мақбул мотам мегиранд, айнан ҳамонҳоянд, ки дар Ҳизкиёл нӯҳ мотам мегиранд ва мӯҳри Худоро қабул мекунанд. Исо хизмати Худро бо иқтибос овардан аз Ишаъё шасту як оғоз намуд, ва Ҳоҳар Уайт эълони Ёро бо кори мо ҷамоҳанг месозад.

«Масеҳ рисолати Худро ба ҷаҳон эълон намуд, он гоҳ ки дар куништгоҳи Носира аз пешгӯии Ишаъё хонд: “Рӯҳи Худованд бар Ман аст, зеро ки Маро тадҳин кардааст, то ба мискинон Инчилро мавъиза намоям; Маро фиристодааст, то дилшикастагонро шифо диҳам, ба асирон озодиро мавъиза кунам, ва ба кӯрон бозёфтани биноиро, мазлумонро

ба озодӣ равона созам, ва соли мақбули Худовандро мавъиза намоям.” Чӣ кори бузурге пеши рӯи Ё буд!—Соли мақбули Худовандро мавъиза намудан. Ин давра аср пас аз асрро дар бар мегирад, аз қарн ба қарн тӯл мекашад, то даме ки вақти имтиҳон поянда бошад. Худо мунтазир аст, то дуо қардан ва дарро кӯфтанро бишнавад; менигарад, то бубинад, ки инсоният ба Ё, ки танҳо Ё метавонад ба мо ёрӣ расонад, наздик мешавад. Ё орзу дорад, ки гуноҳҳои онҳоро биомурзад, онҳоро ҳамчун аз они Худ қабул намояд. Ё ҳар ҷони тавбақардари, ки назди Ё меояд, қабул хоҳад кард; зеро Худо Писари Ягоназоди Худро барои анҷом додани ҳамин кор тадҳин карда буд.»

«Лекин чаро Масеҳ баёни дар Ишаё сабтшударо ба анҷом нарасонид? Чаро Ё ибораи “ва рӯзи интиқоми Худои мо”-ро тарк кард? Қисми баъдии ин ҷумла ҳамон қадар ҳақиқат буд, ки қисми аввали он; ва Масеҳ бо сукути Худ, бо дарнаовардани бахше аз суҳанони Худ, ки ба пайғамбари баргузидаи Худ дода буд, ҳақиқатро инкор накард. Аммо ин ибораи охири ҳамон чизе буд, ки шунавандагонаш дӯст медоштанд бар он таваққуф кунанд, ва моил буданд онро ба амал оваранд, бар ҳамаи онҳое ки аз имони динии эшон набуданд, ҳукм эълон карда. Ба ҷойи он ки ба мардум суҳанони ҳақиқат ва адолат ва омурзиш диҳанд, ба онҳо таълим дода буданд, ки Худо аз тамоми ҷаҳони бутпарастон нафрат дорад. Хислати падаронаи Худо нодуруст муаррифӣ шуда буд ва зерӣ анъанаҳои башарӣ дафн гардида буд. Signs of the Times, January 14, 1897.»

Вазифаи халқи Худо дар ин замон дар суҳанони илҳом, ки кори Масеҳро тавсиф мекунанд, баён шудааст: «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро ки Худованд маро тадҳин намудааст, то ба фурутанон башорати нек бирасонам; Ё маро фиристодааст, то дилшикастагонро шифо диҳам, ба асирон озодиро ва ба бастагон кушодашавии зиндонро эълон намоям; то соли мақбули Худованд ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон кунам; то ҳамаи мотамдоронро тасалли диҳам, то барои мотамдорони Сион муқаррар намоям, ки ба онҳо ба ивази хокистар зебӣ, ба ивази мотам рағғани шодӣ, ва ба ивази рӯҳи ғам либоси ҳамд дода шавад; то онҳоро дарахтони адолат, кишти Худованд бихонанд, то ки Ё ҷалол ёбад.»

«“Ва онҳо вайронаҳои кӯҳнаро обод хоҳанд кард, харобаҳои пешинаро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои вайроншударо, яъне харобаҳои наслҳои бисёрро, аз нав таъмир хоҳанд кард.”» Lake Union Herald, 11 ноябри соли 1908.

Пеш аз он ки мо ба такрори воӣи дуюм дар воӣи сеюм боз ҳам амиқтар ворид шавем, лозим аст ба худ ёдрас намоем, ки паём бояд бо овардани «сатр бар сатр» фаҳмида шавад. Ин муайян месозад, ки ҳар «соат», «рӯз», «моҳ» ва «сол» дар Каломи илҳомбахш, ки ба муҳтавои қонуни якшанбе мувофиқат мекунад, ҳамчунин бояд ба омодагии Исломи барои зарба задан бар қонуни якшанбе татбиқ карда шавад.

Масалан: калимаи «соат» танҳо дар як китоби Аҳди Қадим ёфт мешавад, ва он китоб китоби Дониёл аст. Дар китоби Дониёл «соат» панҷ бор зикр шудааст.

Ва ҳар кӣ сачда накунад ва ибодат нанамояд, дар ҳамон соат ба миёни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳад шуд. ... Акнун, агар омода бошед, ки ҳар гоҳ садои карнай, най, барбат, сантур, рубоб ва дулсимер ва ҳар гуна навои мусиқиро бишнавед, сачда карда он

суратеро, ки ман сохтаам, ибодат намоед — хуб; аммо агар ибодат накунад, дар ҳамон соат ба миёни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳед шуд; ва кист он Худое, ки шуморо аз дасти ман халос хоҳад кард? Дониёл 3:6, 15.

Ҳоҳари Уайт такроран боби сеюми Дониёл ва бинобар ин «ҳамон соат»-ро ба қонуни якшанбе татбиқ мекунад. Дар боби чоруми Дониёл, Дониёл барои «як соат» ҳайронӣ музтариб мекӯшад, ҳангоме ки мекӯшад доварию ояндаро бар Набукаднесар шарҳ диҳад.

Пас Дониёл, ки номаш Балташасар буд, як соат ба ҳайрат монд, ва андешаҳои ӯ вайро ба изтироб оварданд. Подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Эй Балташасар, бигзор хоб ва таъбири он тӯро ба ташвиш наоварад». Балташасар ҷавоб дода, гуфт: «Эй хоҷаи ман, кош ин хоб насиби онҳое мекӯд, ки аз ту нафрат доранд, ва таъбири он насиби душманони ту».

Дониёл 4:19.

Дониёл дар муддати «як соат» дар ҳайрат мекӯшад, ҳангоме ки мекӯшад бифаҳмад чӣ гуна Набукаднесарро аз доварию дарпешистодаи ӯ огоҳ созад. Дониёл намояндаи фиристодаи фаристаи аввал аст, ки эълон мекунад, ки «соат»-и доварӣ фаро расидааст. Пешгӯии ӯ ба Набукаднесар расонда мешавад, ва пас аз як сол доварӣ бар Бобил бар Набукаднесар оварда мешавад.

Дар ҳамон соат ин амр бар Набукаднесар ба ҷо оварда шуд; ва ӯ аз миёни одамон ронда шуд, ва ҷун говон алаф меҳӯрд, ва баданаш аз шабнами осмон тар мешуд, то он даме ки мӯйҳояш мисли пари уқубон дароз шуд, ва нохунҳояш мисли чанголҳои парандагон.

Дониёл 4:33.

Дониёл қонуни Якшанбеи наздик-ояндаро пешгӯӣ мекунад, ва ҳангоме ки он фаро расад, он «соат»-и доварӣ бар Бобил аст. Ҳар ду «соат» қонуни Якшанберо муайян мекунанд, ки он соати заминларзаӣ бузург аст. Набукаднесар алфо ва Белшазар омегаи достони Бобил мебошанд, ва Белшазар ҳамон шабе кушта мешавад, ки навиштаи дасти бар девор падида омад.

Дар ҳамон соат ангуштони дасти одаме падида омаданд ва бар рӯи ғачи девори қасри подшоҳ, муқобили шамъдон, навиштанд; ва подшоҳ қисми он дастеро, ки менавишт, дид. Дониёл 5:5.

Дар «ҳамон соат» навиштаҷот бар девор пайдо шуд, ки муайян месозад кай қонуни хаттии якшанбе «девор»-и ҷудои калосо ва давлатро дар қонуни якшанбе вайрон мекунад; ва он гоҳ Бобил ба анҷом расид, ҷунон ки Иёлотӣ Муттаҳида низ ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоии Муқаддас ба анҷом мерасад. Ҳамчун подшоҳии шашум, Иёлотӣ Муттаҳида он қудратест, ки дар Ишаъё бисту се, вақте ки фоҳишаи Сур фаромӯш мегардад, барои ҳафтад соли рамзӣ ҳукмронӣ мекунад. Подшоҳӣ ё подшоҳе, ки Ишаъё ба он ишора мекунад, рӯзҳои ҳафтад сол аст; ва подшоҳие, ки дар пешгӯии Китоии Муқаддас ҳафтад сол ҳукмронӣ кард, Бобил буд. Сукути Бобили Балшасар намунаи сукути Иёлотӣ Муттаҳида мебошад дар қонуни якшанбе, ки дар он ҷо навиштаҷот бар девор бо сухан гуфтан мисли аждаҳо дар Ваҳй боби сиздах мувофиқат мекунад.

Дар Ваҳй боби ҳаждах, доварӣ бар Бобил аз қонуни якшанбе дар ояти чор оғоз меёбад, вақте ки овози дуҷум муайян месозад, ки довариин вай дар як соат ва ҳамҷунин дар як рӯз меояд.

Ва овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз балоҳои вай насибе наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавр подош диҳед, чунон ки вай ба шумо подош додааст; ва мувофиқи аъмолаш ба вай дубора дучанд диҳед: дар косае ки вай пур кардааст, барои вай дучанд пур кунед. Ба ҳамон андозае ки вай худро ҷалол додааст ва дар нозу неъмат зистааст, ба ҳамон андоза ба вай азоб ва мотам диҳед; зеро вай дар дили худ мегӯяд: “Ман ҳамчун малика нишастаам, бева нестам, ва ҳаргиз мотам нахоҳам дид.” Бинобар ин, балоҳои вай дар як рӯз хоҳад омад: марг, ва мотам, ва қатл; ва вай тамоман бо оташ сӯзонида хоҳад шуд, зеро Худованд Худое ки вайро доварӣ мекунад, тавоност. Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино кардаанд ва бо вай дар нозу неъмат зистаанд, бар вай гирия хоҳанд кард ва барои вай нола хоҳанд намуд, вақте ки дуди сӯхтани вайро бубинанд, ва аз тарси азоби вай дур истода, хоҳанд гуфт: “Вой, вой бар ту, эй Бобили шаҳри бузург, эй шаҳри қавӣ! Зеро дар як соат довариин ту фаро расид.” Ваҳй 18:4–10.

Равшан аст, ки довариин тадриҷӣ бар Бобил аз қонуни якшанбеи ояти чорум оғоз меёбад, вақте ки рамаи дигари Худо аз Бобил даъват карда мешавад, то берун ояд. Юҳанно вақти довариин ӯро ҳам ҳамчун «рӯз» ва ҳам «соат» муайян мекунад, ва бо ин тасдиқ менамояд, ки рамзҳои вақт бояд ба таври рамзӣ фаҳмида шаванд.

Писҳо мебоист дар моҳи аввал нигоҳ дошта шавад, ва Писҳо бо салиб мутобиқат дорад, ки он, дар навбати худ, бо қонуни якшанбе мутобиқат дорад.

Ва Худованд дар замини Миср ба Мусо ва Ҳорун суҳан ронда, гуфт: «Ин моҳ барои шумо ибтидои моҳҳо хоҳад буд; он барои шумо моҳи аввали сол хоҳад буд. Ба тамоми ҷамоати Исроил суҳан гӯед ва бигӯед: Дар рӯзи даҳуми ин моҳ ҳар кас барраи худро бигирад, мувофиқи ҳонадони падаронашон, як барра барои ҳар ҳонадон. Ва агар аҳли ҳонадон барои барра кам бошанд, бигзор ӯ ва ҳамсояш, ки ба ҳонааш наздик аст, онро мувофиқи шумораи ҷонҳо бигиранд; ҳар кас мувофиқи ҳӯрдани худ шумораи шуморо барои барра муайян кунад. Барраи шумо бояд беайб бошад, наринаи яқсола; онро аз гӯсфандон ё аз бузҳо бигиред. Ва онро то рӯзи чордаҳуми ҳамин моҳ нигоҳ доред; ва тамоми маҷлиси ҷамоати Исроил онро шомгоҳон забҳ кунанд». Хуруҷ 12:1–6.

Фисҳ ибтидои мавсими Панतिकост буд, ва бинобар ин он тимсоли Панतिकост аст, ки дар навбати худ бо қонуни якшанбе мутобиқат мекунад. Хаймаи муқаддас дар рӯзи якуми моҳи якум барпо карда шуд, ва ба ин тартиб барпо шудани калисои зафармандро ҳамчун аломат дар вақти қонуни якшанбе тимсол менамояд. «Соат», «рӯз», «моҳ» ва «сол»-и войи дуҷум қонуни якшанберо муайян месозад, ва қоидаи «сатр бар сатр» нишон медиҳад, ки ҳар яке аз ин ибораҳои замони, ҳар гоҳ ки матн мувофиқат кунад, бо қонуни якшанбе мутобиқ меояд. Дар вақти қонуни якшанбе, давраи дуҷуми таъқиби папавӣ оғоз меёбад; давраи аввал ҳамон 1,260 сол буд, ки боиси он гардид, ки шаҳидони он давра дар мӯҳри панҷум бо саволи «то ба кай» назди Худованд нидо кунанд, то қудрати папавӣ доварӣ шавад. Дар ҳаммоми дуҷуми

хуни папавӣ, Исо ба қавми Худ хабар додааст, ки ҳангоми таъкиб онҳо аз он чӣ хоҳанд гуфт, ташвиш нақашанд.

Аммо ҳангоме ки шуморо бурда таслим кунанд, пешакӣ ғам маҳӯред, ки чӣ гӯед, ва онро аз пеш фикр ҳам нақунед; балки ҳар он чӣ дар ҳамон соат ба шумо дода шавад, ҳамонро бигӯед; зеро сухангӯ шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст. Марқӯс 13:11.

Дар войи яқум одамон ба муддати яксаду панҷоҳ сол азоб дода шуданд. Он солҳо 27 июли соли 1299 оғоз ёфта, 27 июли соли 1449 ба поён расиданд, ҳангоме ки он чор фаришта он чор бодро, ки барои соат, рӯз, моҳ ва сол муҳайё шуда буданд, раҳо карданд, то ки сеяки одамонро бидушанд. Давраи азоб рамзи давраи барпо шудани сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида мебошад. Он давра ҳамон понздаҳ рӯзест, ки дар Левизод бисту сеюм аз иди карнайҳо то Пантикост нишон дода шудааст. Давраи ташаккули сурати ҳайвон аз 9/11 то қонуни якшанбе аст, аммо давраи эълони паёми фарёди нисфи шаб як фрактали ташаккули сурати ҳайвон аз 9/11 то қонуни якшанбе мебошад.

Оғоз ва анҷоми мӯҳрғузори ҳамчунин алфа ва омегаи ташаккули сурати ваҳшӣ мебошанд. Як гурӯҳ ҳислатеро барои мӯҳри Худо ташаккул медиҳад; гурӯҳи дигар сурати ваҳширо ташаккул медиҳад. Он давра дар Иёлоти Муттаҳида ба ҳамон давра дар ҷаҳон мувофиқат мекунад, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад. «Моҳ» рамзи он азобест, ки ба барпо намудани сурат маҷбур месозад; бинобар ин, моҳ дар қонуни якшанбе, чунон ки дар ояти понздаҳуми Ваҳй боби нӯҳ тасвир шудааст, ҳамчунин азоби исломиро ҳангоми барпо намудани сурати ваҳшӣ дар ҷаҳон ифода мекунад.

Истифодаҳои дигари нубувватӣ низ ҳастанд, ки чӣ гуна нубуввати войи дуҷум ва соат, рӯз, моҳ ва соли он қонуни якшанbero ва раҳо шудани Исломо барои зарба задан ба Иёлоти Муттаҳида намоёндагӣ мекунанд, аммо мо бояд ба нуктаҳои дигар гузарем.

Дар давраи охири вақт, дар тӯли тақрибан шаш моҳи охир, ман таъкид мекардам, ки Исломе се вой ба таври набаӣ бо се фаришта пайванд дорад. Аз пешгӯии охирзамонии Яқуб, ки Яҳудоро «ток» меномад, ки ба «хар» баста шудааст, то он ки Масеҳ пеш аз вуруди зафармандонаи Худ харро раҳо кард, ва дигар хатҳои баҳампайваста, Исломи войи аввал ва дуҷум паёми набавиеро ифода мекунад, ки паёмҳои фариштаи аввал ва дуҷумро қудрат бахшид; ва Исломи войи сеюм паёми набавии фариштаи сеҷумро ифода мекунад.

Чанде пеш як боб аз китобе, ки А. Т. Қонс навиштааст, истинод карда шуд, ва он ҳамон воқеиятро муайян мекунад, аммо аз равиши дигар. Қонс аз грамматика ва сохтори Ваҳй истифода мебарад, то нишон диҳад, ки чӣ гуна ҷудо кардани се карнаи охиринаи вой аз паёмҳои се фаришта ғайриимкон аст. Ў таъкид мекунад, ки фариштаи аввалро аз фариштаи дуҷум ҷудо кардан мумкин нест, ва фариштаи сеҷумро низ аз дуи пешин ҷудо кардан мумкин нест. Таваҷҷуҳи Қонс ба се фаришта равона шудааст, ва дар ҳоле ки ӯ далели худро дар бораи робитаи ҷудонопазири се фаришта баён мекунад, ӯ бо айна ҳамон мантиқ исбот менамояд, ки карнаҳои боби нӯҳуми Ваҳйро низ аз се фариштаи боби чордахуми Ваҳй ҷудо кардан мумкин нест. Мо ин мақоларо бо боби Қонс ба анҷом мерасонем.

БОБИ ХІ. ПАЁМИ ФАРИШТАИ СЕЮМ

Чавоб ба он саволи муҳими имрӯза — «Мо чӣ бояд кунем?» — метавонад бо итминон бар асоси Ҳафт Карнай ва мавқеи миллатҳои бузурги имрӯза дода шавад; зеро чавоб маҳз бар ҳамин асос аз ҷониби каломи Худо дода шудааст.

«Мо дидем, ки бо се карнаи охиринаи Ҳафт Карнай, Се Вой ба таври ҷудонашаванда пайвастанд. Дар айнаи миёнаи Ҳафт Карнай — пас аз анҷоми Карнаи Чорум ва пеш аз оғози Карнаи Панҷум — чунин навишта шудааст: “Ва ман дидам, ва шунидам фариштаеро, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: Вой, вой, вой бар сокинони замин, аз сабаби овозҳои дигари карнаи он се фариштае ки ҳанӯз бояд бинавозанд.” Ваҳй 8:13.»

«Ин ки се Вой ба се нафари охиринаи Ҳафт Карнай ба таври ҷудонашаванда пайвастанд, яке ба ҳар кадом, аз ҳар гуна шакку шубҳа берун аст бо ҳамин воқеият, ки вақте навохтани Фариштаи Панҷум ба анҷом мерасад, навишта шудааст: “Як вой гузашт; ва инак, баъд аз ин боз ду вой меоянд.” Ваҳй 9:12. Ва ҳангоме ки карнаи Шашум ба анҷом мерасад, навишта шудааст: “Войи дуюм гузашт; ва инак, войи сеюм зуд меояд. Ва фариштаи ҳафтум навохт.” Ваҳй 11:15.

«Акнун бо ин фариштае, ки фаро расидани Се Войро эълон мекунад, ки онҳо ба таври ҷудонопазир бо се карнаи охиринаи Ҳафт Карнай вобастаанд, “Фариштаи Сеюм”-и Ваҳй 14 низ ба таври ҷудонопазир пайваст аст.

«То ин ки ин низ, берун аз ҳар гуна шубҳа, ба таври яқин дида шавад, биёед аз Паёми Фариштаи Севуми Ваҳй 14 оғоз намоем ва пайвандҳои бевоситаи онро то ба оғози онҳо ба ақиб пайгирӣ кунем.

«Нахустин суханон дар сабт дар бораи “Фариштаи сеюм” инҳоянд: “Ва фариштаи сеюм аз пайи онҳо равона шуд.” Ваҳй 14:9. Ин нишон медиҳад, ки баъзеҳо пеш аз ӯ рафтаанд, ки Фариштаи сеюм аз пайи онҳо рафт.»

«Пас, ояти пешинаро бигиред: “Ва фариштаи дигаре аз паи он омад.” Ин нишон медиҳад, ки пеш аз ин низ фариштае будааст, ва чун ин яке аз паи он меояд, онро “дигаре” мегардонад.»

«Акнун ба ояти шашум бозгардед: “Ва ман фариштаи дигареро дидам.” Ин низ тасдиқ мекунад, ки пеш аз ин фариштае рафтааст, ки боис мегардад ин фаришта, ҳангоме ки дар миёни осмон парвоз мекунад, “дигаре” бошад.»

«Агар дар китоби Ваҳй боз ҳам қафотар равем, ҳеҷ фариштаеро намеёбем, ҷуз фариштаи Нафири Ҳафтум, то он даме ки ба ояти аввали боби даҳум бирасем; ва дар он ҷо меҳонем: “Ва фариштаи дигари қавиеро дидам.” Ин таъбир, чунон ки пештар низ, тасдиқ мекунад, ки пеш аз ин фаришта, фариштае ҳаст, ки ҳангоме ки ин яке зоҳир мешавад, сабаб мегардад, ки дар бораи ӯ ҳамчун “дигаре” сухан гуфта шавад.»

«Вақте ки боз ҳам ба ақибтар пайравӣ мекунем, мо ҳеҷ фариштаеро намеёбем, ҷуз фариштагони Карнаи Шашум ва Панҷум, то он даме ки ба ояти охиринаи боби ҳаштум

мерасем; ва дар он ҷо ба асл мерасем, зеро меҳонем: “Ва ман назар кардам, ва як фариштаро шунидам” — на “фариштаи дигар”, балки, дар ибтидо, “як фаришта”..»

«Пас, аз Ваҳй 8:13 оғоз ёфта, силсилаи бефосилаи фариштагон, ки бо калимаи “дигар” ба ҳам пайвастанд, то ба Фариштаи Сеюми Ваҳй 14, бо паёми ӯ, бевосита идома меёбад. Ҳамин тавр:

«Ва дидам, ва овози фариштаеро шунидам». Ваҳй 8:13.

«Ва фариштаи дигари пуркудратеро дидам». Ваҳй 10:1.

«Ва фариштаи дигаре дидам». Ваҳй 14:6.

«Ва фариштаи дигаре аз пай омад». Ояти 8.

«Ва фариштаи сеюм аз қафои онҳо омад». Ояти 9.

«Эҳтимол, нақшаи оддии зерин барои равшан сохтани иртибот миёни фариштае, ки Се Вуйи охири се Карнаи охир аз Ҳафт Карнаро эълон мекунад, ва Паёми Фариштаи Севуми Ваҳй 14 муфид хоҳад буд:

«Карнаи якум — Ваҳй 8:7»

«Карнаи дуум» Ваҳй 8:8

«Карнаи сеюм — Ваҳй 8:10»

«Карнаи чаҳорум» Ваҳй 8:12 «Фариштае» — вой, вой, вой. Ваҳй 8:13.

«Карнаи панҷум Ваҳй 9:1–11 / Вуйи якум»

«Карнаи шашум» Ваҳй 9:13 то 11:13 Вуйи дуум: «Фариштаи дигари қудратманд». Ваҳй 10:1

«Сури ҳафтум, Ваҳй 11:13–19. Вуйи сеюм. “Фариштаи дигар”. Ваҳй 14:6»

«Аз паси он дигаре омад». Ваҳй 14:6

«Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омад». Ваҳй 14:9.

«Маъноии ҳамаи инро акнун метавон пурратар тавассути баррасии он ки Паёми Фариштаи Сеюм дар асл худ аз ҷӣ иборат аст, дид: Аз рӯйи зоҳир, ибораи “Фариштаи Сеюм” ошкоро ба саввумин фаришта дар як силсилаи се фаришта ишора мекунад. Чунон ки аллакай зикр шуд, ин силсилаи се фаришта, ки ҳар яке паёме мебарад, дар боби чордахуми Ваҳй, оятҳои 6–12, ёфт мешавад. Паёмҳои ин се фаришта дар паёми саввум ба ҳам меомезанд ва ба авҷи худ мерасанд, ва он то замоне ки ҳосили замин пухта ва барои омадани Ҳудованд, то онро дарав кунад, омода гардад, аз садо додан бознамеонад.»

«Паёми Фариштаи сеюм» ҳуди ҳамон тавре ки дар суҳанони Фариштаи сеюм эълон шудааст, чунин аст: «Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омада, бо овози баланд гуфт: “Агар касе ба ҳайвон ва ба сурати он сачда кунад ва тамғаи онро бар пешонии худ ё бар

дасти худ қабул намояд, вай низ аз майи ғазаби Худо хоҳад нӯшид, ки беомехта дар чоми хашми Ё рехта шудааст; ва вай дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид; ва дуди азоби онҳо то абадҳо боло хоҳад рафт; ва онҳое ки ба ҳайвон ва ба сурати он сачда мекунанд ва ҳар кӣ тамғаи номи онро қабул мекунад, на шаб оромӣ доранд ва на рӯз. Дар ин ҷост сабри муқаддасон: дар ин ҷо онҳое ҳастанд, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро.”»

«Ин Паёми Фариштаи Сеюм аст, чунон ки худ ба худ, чудо аз он дуи дигар, омадааст. Аммо, дар воқеъ, онро наметавон ҷудогона донист; ва наметавон онро чунон мустақил барпо кард, ки гуё танҳо худи он як паёми ягона ва ҷудогона ба ҷаҳон бошад; зеро худи суҳанони нахустини марбут ба он чунинанд: “Фариштаи сеюм АЗ ПАСИ ОНҲО омад.” Пас, бо худи аввалин суҳанони ҳамин паём мо ишора меёбем на танҳо ба яке, балки ба он дуе, ки пеш аз он омада буданд. Ва калимаи юнонӣ, ки «followed» тарҷума шудааст, маънои пайравӣ ба таври ҷудогона, ё танҳо аз пас рафтани надорад, балки маънои «ҳамроҳ пайравӣ кардан»-ро медиҳад, чунон ки сарбозон аз капитани худ, ё хизматгорон аз хоҷаи худ пайравӣ мекунанд; бинобар ин, «дар чизе аз касе пайравӣ кардан; худро роҳнамоӣ шудани касе воғузоштан.» Вақте ки ин калима дар бораи чизҳо ба кор меравад, маънои аз пайи чизе омадани ҳамчун натиҷа дорад; аз пас омадан «ҳамчун паёмади чизе ки пештар рух дода буд.» Пас, нисбат ба шахсон, Фариштаи Сеюм ҳамроҳ бо он дуе ки пеш аз ӯ омаданд пайравӣ мекунад; ва паёми ӯ, ҳамчун чизе, аз рӯйи натиҷа ё паёмади он чи пеш аз ин гузаштааст, аз пас меояд.»

«Лекин дар бораи дуомаш низ чунин навишта шудааст: “Ва аз паси он фариштаи дигаре омад.” Чунон ки Фариштаи сеюм аз паси Фариштаи дуум меояд, ҳамон тавр Фариштаи дуум аз паси Фариштаи аввал меояд. Ва дар бораи аввалинаш чунин навишта шудааст: “Ва ман дидам, ки фариштаи дигаре парвоз мекард”, ва ғайра. Ин аввалинест дар ин силсилаи се нафар. Аз паси ӯ дигаре меояд; ва Фариштаи сеюм аз паси онҳо меояд. Дар тартиби зуҳури онҳо пайдарҳамӣ вучуд дорад; вале, вақте ки ҳар сеи онҳо ба навбат зухур карданд, он гоҳ онҳо якҷоя чун як тан пеш мераванд. Аввали паёми худро эълон мекунад; дуум аз паси ӯ меояд ва ба аввали мепайвандад; сеюм аз паси онҳо меояд ва ба онҳо мепайвандад; ба тавре ки, вақте ҳар се муттаҳид мешаванд ва дар қудрати муттаҳидаи худ якҷоя пеш мераванд, онҳо паёми азим, сечониба ва баландовозеро ташкил медиҳанд. Барои комил сохтани Паёми Фариштаи сеюм, ҳамаи инҳо заруранд; ва Паёми Фариштаи сеюмро бе расондани ҳамаи онҳо наметавон ба таври ҳақиқӣ баён кард.»

«Пас, паёми сеқисмат дар бахшҳои мутаносиби он чист? — Инак Паёми Аввал: “Ва фариштаи дигареро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва Инчили абадиро дошт, то ба сокинони замин, ва ба ҳар миллату қabila ва забону қавм мавъиза намояд, ва бо овози баланд мегуфт: Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати довариӣ Ё фаро расидааст; ва Ёро, ки осмон ва замин ва баҳр ва ҷашмаҳои обро офаридааст, сачда намоед.”»

«Ин аст Паёми Дувум: “Ва фариштаи дигаре аз паси ӯ омада, мегуфт: Бобил сукут кард, сукут кард, он шахри бузург, зеро ҳамаи халқҳоро аз шароби ғазаби зинои худ

нӯшонид.”»

«Ва ин аст фариштаи сеюм: “Ва фариштаи сеюм аз пайи онҳо омада, бо овози баланд гуфт: Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда кунад ва нишони онро бар пешонии худ ё бар дасти худ қабул намояд, вай низ аз шароби ғазаби Худо хоҳад нӯшид, ки беомехта дар ҳоми хашми Ё рехта шудааст; ва ӯ дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид; ва дуди азоби онҳо то абадолаобод боло меравад; ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда мекунад, ва ҳар кӣ нишони номи онро қабул менамояд, шабу рӯз оромӣ надоранд. Дар ин ҳолат сабри муқаддасон: дар ин ҳолат онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд.”»

«Як нигоҳи кӯтоҳ ба иборабандии ҳар яке аз ин паёмҳо ошкор месозад, ки дар калимаи юнонии “followed” он фикре ҳама дорад, ки маъноаш “пайравӣ кардан ҳамчун натиҷа” мебошад. Паёми Аввал Инҷили ҳовидонаро ба даст дорад, то ба ҳар махлуқ маъназ кунад ва ҳамаро даъват намояд, ки аз Худо битарсанд, ба Ё ҳалол диҳанд ва Ёро парастид кунад; зеро ҳама доварии Ё фаро расидааст. Рад кардани ин паём маъназ ба вуҷуд меоварад, ки ҳамчун натиҷаи ҳуни радкуни, дар суҳанони Фаристаи Дуом, ки баъд аз он меояд, тавсиф шудааст. Ва ба сабаби рад шудани Паёми Аввал; ва ба сабаби оқибатҳои он радкуни, ҳуни ки дар Паёми Дуом эълон шудааст; маъназ ба вуҷуд меояд, ки ҳамчун натиҷаи боз ҳам минбаъда, талаб мекунад, ки Фаристаи Сеюм аз пайи онҳо биёяд ва бо овози баланд огоҳии даҳшатноки ҳудро бар зидди шароратҳои мудҳише эълон намояд, ки ҳамчун натиҷаи дукаратаи рад кардани Паёми Аввал ба вуҷуд омадаанд.»

Ва ин ки овоз ва кори Фаристаи Сеюм бо овоз ва кори Фаристаи Якум дарҳам меомезад, аз суҳанони хотимагии ӯ равшан аст: «Дар ин ҳо ҳасоне ҳастанд, ки аҳкоми Худоро риоя мекунад ва имони Исоро;» зеро ин ҳамеша ҳадафи маънази Инҷили ҳовидонӣ мебошад. Ин маъмуни тарсидан аз Худо ва ҳалол додан ба Ё, ва сачда кардан ба «Он ки осмон ва замин ва баҳр ва ҳашмаҳои обро офарид», мебошад. Риояи аҳкоми Худо ва имони Исо ягона ҳизест, ки маъназ ҳар ҳоноро кодири созад, ки дар ҳама доварии Ё, ки фаристаи якум эълон мекунад «фаро расидааст», устувор биистад.

«Дарҳол пас аз суҳанони хотимагии Фаристаи Сеюм ҳуни гуфта мешавад: “овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: Бинавис, ҳушо он мурдагоне ки аз ин пас дар Худованд мемиранд” — аз ҳамаи вақт ба баъд. Ваҳй 14:13. Ва дарҳол пас аз ин ҳуни суҳанон меоянд: “Ва ман нигоҳ кардам, ва инак абри сафеде, ва бар абр Касе нишаста буд, ки ба Писари Одам монанд буд, бар сараш тоҷи тиллоӣ ва дар дасташ доси тезе дошт. Ва фаристаи дигаре аз маъбад берун омад, бо овози баланд ба Он Касе ки бар абр нишаста буд, нидо карда, гуфт: Доси Худро дароз кун ва дарав нам; зеро вақти даравидани Ту расидааст, ҳуни ҳосили замин расидааст. Ва Он Касе ки бар абр нишаста буд, доси Худро бар замин андохт; ва замин даравида шуд.” Ваҳй 14:14–16. Ва “ҳосил анҷоми ҳаҳон аст.” Матто 13:39.»

«Боз: фаристаи сеюм, ба таври маҳсус, ҳамаи мардумро аз ибодати ҳайвон ва сурати он, ҳар ҳӣ ки инҳо бошанд, ҳушдор медиҳад; ва аз Ваҳй 19:11–21 мо меёбем, ки ҳайвон ва

сурати он ҳангоми омадани Худованд бар абрҳои осмон “зинда” ҳастанд, ва “ҳар ду” бо дурахши омадани Ё несту нобуд карда мешаванд.

«Ин воқеиятҳо нишон медиҳанд, ки Хабарӣ Фариштаи Сеюм хабарӣ пуриктидор, сегона ва бо овози баланд аст, ки ба ҳар миллат ва қабила ва забон ва халқ, андаке пеш аз омадани дуҷуми Худованд, паҳн мегардад; ва ки ҳосили заминро ба камол мерасонад ва қавмеро барои Худованд омода месозад, ҳамон тавре ки хабарӣ Юҳаннон Таъмиддиҳанда роҳро барои омадани аввали Худованд омода кард. Пас, ин охири, хотимаӣ, хабарӣ Худо ба ҷаҳон аст.»

«Ва акнун, чун ба ин тарз дарёфтем, ки Паёми Фариштаи Сеюм дар ҳуди моҳияти худ чист, муносибати он паёмро бо миллатҳои бузурги имрӯза метавон беҳтар дарк кард, агар Замони Паёми Фариштаи Сеюмро мавриди баррасӣ қарор диҳем». A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 114.